

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי י"ב אלול תשפ"ב | דף היומי בבלי: כתובות סד | דף הכולל: כתובות עט.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן מ"ז עד סעיף ד'.
מוסר: שמירת הלשון - פרק ג' ואם התחילי עד פרק ג' 'עוד יזהר'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הכניעה פתיחה עד סוף פרק ג'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"ההפגנה שלכם לא הזיזה לי כלום", אמר בעל החנות | עצה טובה: תתחילו להיות 'נודניקים'
כבר עכשיו | באמצע שיעור הנהיגה נתקענו שלוש שעות בפקק | 2484

על דא ועל הא

הרב שושן, אבא של משפחת שושן המפורסמת,
אמר לי פעם: "תדע לך, יש דבר אחד שכל האנשים
שונאים והקב"ה אוהב". מהו הדבר הזה? שאלתי...

אל תפסידו, תתחילו להיות 'נודניקים' כבר עכשיו

מראש חודש אלול ועד נעילה, ביקשתי, הפצתתי, בכיתי, התחננתי!
הייתי 'נודניק' מתחילת ר"ח אלול, ומיד אחרי זה - קיבלתי. תעשה
את זה גם אתה - השנה".

[במאמר מוסגר: פעם שאלתי את הרב שושן, אבא של משפחת
שושן המפורסמת (הוא היה יהודי בעל בית צדיק, ועבד במטוסים
בצבא), איך זכית שכל בניך יהיו תלמידי חכמים? ואמר לי: "תדע
לך, יש דבר אחד שכל האנשים שונאים והקב"ה אוהב". מה זה?
שאלתי. אמר לי - "נודניק!"... הייתי כזה נודניק אצל הקב"ה
לבקש על בנים ת"ח, והוא נתן לי...].

את הסיפור הזה סיפרתי כמה פעמים. לפני כמה שנים הייתי
בישיבה בירושלים, ובא אלי בחור וסיפר: "תשמע, אני האמנתי
לך. ואני לא חושב שאותו אחד השקיע יותר ממני. כל החודש
התחננתי והפצתתי, והייתי בטוח שמיד אחרי נעילה - אני כמוהו.
אך עברה נעילה, והתחיל כבר החורף, לא סוכות, לא נס חנוכה,
ואף לא נס פורים, וגם לא פסח...
"תאמין לי" - המשיך הבחור - "אני מתבייש, אבל רציתי לומר

סיפר הגה"צ רבי חזקיהו יוסף מישקובסקי שליט"א:
הייתי פעם בישיבה בכפר גנים של הרה"י ר' אברהם ישעיה
גריינימן, והוא אמר לי: יש פה בחור מתמיד שלומד ארבע, חמש,
שש שעות בהתמדה עצומה! בהתמדה, בחשק, עם גישמאק, עם
שמחה, משהו לא רגיל!

היה אחד שקינא בו ואמר לו: "תגיד לי, איך אתה עושה את
זה???" אמר לו: "מה הבעיה? תעשה גם מה שאני עשיתי". אמר
לו: "מה, אתה לועג לי?! אני בקושי לומד חצי שעה ואני מרגיש
כבר 'בכל לבבך', ואחרי שעה - 'בכל נפשך'... אבל אתה, שלש
שעות, ארבע, חמש, ובכזו התלהבות!"

אמר לו: "לא לזה התכוונתי. אני הייתי כמוך, ומאד רציתי
להצליח יותר. פעם שמעתי מא' הדרשנים שאלול זה ימי רצון
ואפשר להשיג בהם את הכל. תשקיע באלול, תבקש, תתחנן, ותבכה
- אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, ותראה שתקבל! החלטתי,
מה יש לי להפסיד... מקסימום השקעתי אלול שלם בתפילה".
המשיך המתמיד לספר. "מהרגע הראשון ועד הרגע האחרון,

ואתם רואים שאני שומע לו, אני ממשיך לספר! זה נכון, זה נכון. תשקיעו תשקיעו! אפשר כ"כ הרבה לזכות. הקב"ה אוהב אותנו, רוצה אותנו, עושה לנו ימי רצון, תראו, תראו! איך אפשר להפסיד כזה אלול נפלא, הימים הנחמדים!!! אחי! בני התורה היקרים, אנחנו מתחילים את הימים הנחמדים, בואו לא נפסיד, נתחיל להיות נודניקים כבר כעת, לבקש!

(ארחות חיים)

לך: כבוד המשגיח! אל תהיה פתי מאמין לכל דבר... לא כל סיפור שאתה שומע אתה צריך מיד להעביר... קצת אחריות. אחרי זה יש אכזבות... את כל זה רציתי לומר לך, אבל התביישתי. אך פתאום, ללא שום סיבה מוקדמת, בסביבות שבועות, חטפתי כזו התמדה, עד עכשיו! פשוט השתנתי מן הקצה לקצה. בישיבה לא יודעים מה קרה לי, אך שום דבר לא קרה... פשוט לא זכיתי שהתפילות יתקבלו מיד, ובסוף הם התקבלו היום. תספר, תספר!!!..."

הסיפור היומי

ארגנתי מגבית מהירה, כל בחור תרם דולר, וכך אספנו 25 דולר ונתנו לנהג כדי שיסכים לנסוע דרך כביש האגרה העוקף את מנהטן. בהגיענו למונסי החזיר לנו הנהג להפתעתנו את הכסף. "היה כאן סיפור מעניין", הסביר

מכספו דולר אחד, וכך אספנו 25 דולר כדי לכסות את ההפרש שנוכל לעקוף את העיר מנהטן. הנהג נכנע והסכים ואכן נסענו דרך כביש 'בי - קיו-א'.

בהגיענו לעיר מונסי, החזיר לנו הנהג - להפתעתנו - את כל ה-25 דולר שהבאנו לו בתחילת הנסיעה. "היה כאן סיפור מעניין", הסביר לנו הנהג. "כאשר עוברים דרך עמדות התשלום בעמק, הפקיד סופר את גלגלי האוטובוס, ומחיר האגרה הוא לפי מספר הגלגלים. לאוטובוס שברשותי יש שני זוגות גלגלים, בצידו האחורי, אך בטעות ספר הפקיד רק זוג אחד של גלגלים, מה שגרם למחיר מופחת יותר, ועל כן לא הייתי צריך לשלם יותר כסף עבור הנסיעה מכביש 'בי-קיו-א'".

הנהג הוסיף: "אני עובד כנהג אוטובוס זה שנים רבות, כבר נסעתי דרך עמדות התשלום הללו אינספור פעמים; כעת זו פעם ראשונה שאירע לי דבר כזה!"

היה זה איתות יפה מן השמים כי "אין אדם שומע לי ומפסיד", וכי הקב"ה כביכול נהנה כאשר שומרים על העיניים.

(גיליון 'אוצרות שמירת העיניים')

סיפר הרה"ג ר' צבי אלימלך שטערן שליט"א, מג"ש בישיבה קטנה סאטמאר בורו פארק:

לפני שנים רבות בהיותי בחור צעיר לימים, למדתי בישיבה בעיר מונסי. גרתי בווייליאמסבורג, ויחד עם כל הבחורים בווייליאמסבורג שלמדו עמי בישיבה, היינו נוסעים לביתנו בכל שבוע רביעי. יצאנו לפני שבת עם אוטובוס ממונסי, וחזרנו לישיבה ביום ראשון בבוקר.

פעם בעיצומם של ימי הקיץ כאשר יצאנו מביתנו חזרה לישיבה, הבחנתי כי הנהג מתכוון לנסוע דרך כביש 'אף-די -אר' החוצה את העיר מנהטן. ניגשתי אל הנהג ושאלתי אותו מדוע אינו נוסע דרך כביש 'בי-קיו-א', דבר אשר יכול למנוע מאוטובוס שלם עם בחורים לעבור את מנהטן הטרף והמלוכלך. הסביר לי הנהג, שאם יסע דרך כביש 'בי-קיו-א' הרי שיצטרך לעבור את גשר 'אר-אף-קיי', אשר עלות האגרה לאוטובוס בגין הנסיעה על גשר זה יקרה יותר בכ-25 דולרים.

בשומעי זאת, ארגנתי מגבית מהירה באוטובוס. כל בחור תרם

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

**שמעתי מאבי זי"ע שראה בעצמו בשעה שזקני ה'ייטב לב' דרש,
שעמד שם יהודי אשר כיסה את ראשו בשק, והטיחו לארץ בחזקה,
ובנה ביללות כאלו שבקושי אפשר היה לשמוע את הדרשה!
זקני החסידים היו אומרים: אתם סבורים כי לא יתכן יותר מזה?**

טעימה ראשונה מעלוני פרשת השבוע, לפרשת כי תצא

את העודף. כשהתבונן במטבעות שניתנו לו, נדמה היה לו שקיבל רבע דולר מיותר. הוא ספר שוב, ואכן כן. לפי חשבונו נתן לו נהג האוטובוס רבע דולר מיותר.

הוא היסס לרגע אם לקום ממקומו ולגשת להחזיר לו את הכסף, אך אמר בליבו: סוף כל סוף הוא גוי, וזה לא שאני גנבתי, אלא הוא טעה בעצמו. לכאורה אין שום סיבה בעולם שאחזיר לו את הכסף.

אך אולי יש צד שני - חלפה בו מחשבה שונה - יתכן שיגרום קידוש ה' מכך 23 פרשה למעשה שיהודי שומר מצוות מחזיר כסף. ואולי לא... כך היה הופך במחשבתו לכאן ולכאן ומתלבט - רגע רוצה לקום ולהחזיר, ובמשנהו ממשיך לשבת.

כשמד לרדת היה עליו לעבור שוב דרך הנהג. הוא הרגיש שאינו מסוגל לחלוף על פניו בלי להחזיר, ולכן ניגש, הושיט לו רבע דולר, ואמר: "נתת לי רבע דולר מיותר, הנה קח".

שאל הנהג: "אתה הרב שהתמנה כעת לקהילה?". "כן" - הנהג בראשו.

"ראיתי אותך כשעלית לאוטובוס" - שיתף אותו הנהג - "והאמת היא שכבר תקופה ארוכה אני מעוניין להצטרף לאחת הקהילות הדתיות באזור מגורי, ומוצא את עצמי מתלבט בין הקהילה הרפורמית לקהילה החרדית. כשראיתי אותך התרשמתי והחלטתי שאתה מסקרן אותי, ואני רוצה לשמוע קודם כל אותך, רגע אחד לפני שהעניין הופך לסופי, החלטתי שאנסה אותך - אתן לך רבע דולר מיותר ואבדוק אם תחזיר לי אותו.

הבטחתי לעצמי שאם תחזיר, אבוא להתפלל בקהילתכם. כעת החזרת, ובעזרת ה' בשבת הקרובה אני מגיע אליכם".

"כשמעתי את דבריו" - סיפר הרב - "הסתחררתי כולי. מוכרח הייתי להחזיק בעמוד שלא אפול, אוי ואבוי! ואני עוד חשבתי שהוא גוי... נורא לחשוב שבשביל רבע דולר עמדתי לאבד נפש בישראל ולהפוך אותו לרפורמי ולגוי גמור, בשביל רבע דולר".

בעלון 'באוצר החיים' (צאנו-קלויזנבורג) מובא דבר נורא שסיפר כ"ק מרן הגה"ק בעל ה'שפע חיים' מצאנו זיע"א: "ידוע שהיה לו לזקני הקדוש ה'שמח משה' זי"ע כח נפלא לעורר את העם בדרשותיו, ולפעמי היה מאריך בדרוש במשך כמה שעות עד שכל הקהל נפלו על פניהם ארצה ובכו

צוות 'הפותר'

בעלון הנפלא 'סיפורי צדיקים', בעריכת הרה"ח ר' פנחס שיינברגר הי"ו, מצאנו סיפור נפלא שהוא מביא בשם ה'ילקוט מעם לועז':

מסופר על זכותם הגדולה של הסוחרים, שמשקלותיהם נכונים והם נזהרים מאד שלא לשקול או למדוד פחות מהמידה. בעיר אחת גזרו תענית בשעת עצירת גשמים ולא נענו. בלילה הורו לרב העיר בחלום שהם יענו מן השמים, אם חנווני פלוני יעבור לפני התיבה.

הדבר היה לפלא, כי אותו חנווני לא נחשב כלל לתלמיד חכם, אולם כאשר החלום נשנה כמה פעמים, כינס הרב את אנשי עדתו לתפילה, להפתעת כולם, ביקש הרב מהחנווני שיעבור לפני התיבה. אולם הלה סירב באומרו שאינו ראוי לכך, היות והוא נחשב לעם הארץ.

הרב גזר עליו שיתפלל עבור הציבור, והחנווני עזב את בית הכנסת, הלך לביתו והביא את המאזניים של חנותו.

הוא ירד לפני התיבה ואמר, 'ריבוננו של עולם, שתי כפות מאזנים אלו כנגד שתי אותיות ה' שבשם הקדוש הוי"ה, מוט המאזנים באמצע, כנגד ו' שבשם הוי"ה, הידית שבה מחזיקים את המאזנים כנגד י'. רבוננו של עולם, העד נא, אם עשיתי עוול בכפות מאזנים אלו, לשקול בהן פחות מהמידה ופגמתי בשמך הקדוש, תרד אש מן השמים ותשרוף אותי, ואם לא עשיתי עוול, אני מתפלל לפניך, שתוריד גשמי רצון בזכות מאזנים הללו". השמים התכסו בעבים וירדו גשמי ברכה מרובים.

רבע דולר יקר במיוחד

בעלון הנפלא והמלא תוכן 'האור לחיים' מאת הגאון הגדול רבי ראובן אלבו שליט"א, ראש ישיבת 'אור החיים' מובא מעשה מדהים, שממחיש עד כמה גדול כוחה של הזהירות בממון הזולת. קהילה בטקסס פנתה בהצעת רבנות לרב מסוים. מדובר היה ברב מוכשר, צעיר ודינאמי, ובקהילה המקפידה על מורשת ישראל, לא חלילה רפורמית או קונסרבטיבית, כמו הקהילות הסמוכות. הוא קיבל על עצמו את התפקיד והגיע עם משפחתו לגור שם.

באחד הימים הראשונים לשהותו במקום עלה לאוטובוס, שילם לנהג חמישה דולרים לקניית כרטיס נסיעה וקיבל בתודה

יהודים שעדיין לא עשו תשובה...
זה היה ביהמ"ד גדול שהיו בו למעלה מאלף אנשים שבאו
לשמוע את הדרשה...
והתחיל לדרוש שוב פעם והמשיך כשעתא חדתא עד שחזרו
ונתעוררו כל הנוכחים בבכיה, ואז גמר את הדרשה ופנה וירד
מהבימה... כי לא רצה להשאיר אפילו נפש אחת מישראל שלא
שבה בתשובה!
שאסור להשאיר אף אחד בודד במקום נידח, ואם אינך יכול
להעלות את כל הביהמ"ד לעולם התשובה טוב יותר שלא תאמר
כלל דרשה".

גם זקני הקדוש ה'ייטב לב' זי"ע היה דרשן מופלג, ושמעתי
מכ"ק אדוני אבי מורי ורבי זי"ע שראה בעצמו בשעה שזקני
ה'ייטב לב' דרש, שעמד שם יהודי אשר כיסה את ראשו בשק,
והטיחו לארץ בחזקה, ובכה ביללות כאלו שבקושי אפשר היה
לשמוע את הדרשה!
זקני החסידים היו אומרים: אתם סבורים כי לא יתכן יותר
מזה? (יותר מכח התשובה פעל ה'ייטב לב' בדרשותיו), אילו
הייתם שומעים את ה'ישמח משה' הייתם יודעים מה פירוש לומר
דרשה (שהיה כח הדרשה שלו גדול מכח הדרשה של ה'ייטב לב').
פעם אחת כשסיים ה'ישמח משה' זי"ע את דרשתו, וכבר עמד
לרדת מהבימה, חזר בו ואמר כי הוא מרגיש שישנם בביהמ"ד שני

יהלומים מגדולי ישראל

**יום אחד ראה אותי האיש צועד ברחוב עם אבי זצ"ל.
הוא ניגש ואמר לאבי: "דע לך שההפגנה שבנך
ארגן בשבת מול החנות שלי לא 'הזיזה' לי. היית
באושוויץ כחמש שנים, אינני נבהל מהפגנות..."**

כיצד מוכיחין?

ראה אותי צועד עם אבי זצ"ל, אמר לאבי: "דע, כי ההפגנה שבנך
ארגן בשבת מול החנות שלי, לא נגעה אל לבי כלל. אני הייתי
במחנה אושוויץ כחמש שנים (וכאן גילה האיש את זרועו להראות
לנו את המספר המקועקע מן הנאצים ימ"ש), וכל זה איננו משפיע
עלי בכלל.

"אולם, בכל שבת עובר כאן הרבי אשר גר מול החנות שלי,
והוא אומר לי 'שבת שלום'. היה ברור לי שכואב לו היות המסעדה
פתוחה בשבת, ולמרות זאת הוא מברכני, ומזכיר לי בכך כי שבת
היום. ואת זה, לא יכולתי לסבול עוד, ועל כן סוגר אני את המסעדה
מעתה והלאה..."

(מתוך מאמרו של הרב ישראל חיים בלומנטל, מג"ש בכולל תורת מרדכי,
בגיליון 'אספקלריא')

סיפר רבי חיים מיכאל ביברפלד שליט"א, רב בית המדרש
צ'ורטקוב לונדון:
בקרן הרחובות נחמני-יהודה הלוי בתל אביב, שכן ביהמ"ד
של זקני הרה"ק רבי צבי אריה מזלטופול טשורטקוב זצ"ל. ממול
הייתה מסעדה.

ביום מן הימים החליט בעלי המסעדה לפתחה בשבת רח"ל.
אנוכי הקטן, יחד עם ידידי מנוער הרה"צ האדמו"ר מבוהוש
שליט"א, החלטנו לעשות מעשה, ועודדנו ציבור להפגין בשבת
מול המסעדה הפתוחה. בעל המסעדה כלל לא התייחס לכך,
והמסעדה נשארה פתוחה בשבתות.

אחרי כחודש, סגר האיש את שערי המסעדה בשבת. כאשר

הסיפור היומי

**לפתע 'הותכת' אותי מכונית ועוצרת מטר לפניי.
אשה יוצאת מן האוטו ודופקת בחוזקה על השמשה
שלצידי. אני פותח בבהלה. "איפה טוהר המידות?
איפה טוהר המידות!?! - היא כמעט צועקת**

נבהלתי, לא הבנתי מה קרה, מה היא רוצה? ואז נפל לי האסימון, ומיד לאחריו עוד אסימון...

איזה דבר מאפה לילדים לכבוד ראש חודש. עצרתי במפרצון
שממול למאפיה. קניתי מה שקניתי וחזרתי לאוטו.

ראש חודש אלול, כמידי יום אני לוקח ילדי למוסדות. בדרך
לפני ששמתי אותם החלטתי לעצור רגע קט במאפיה כדי לקנות

אם פגעתי בך, זה לא היה בכוונה, אני ממש מבקש מחילה.
 היא הסתכלה עלי בפרצוף משונה... "מה? מה מחילה? על מה אתה מדבר? רק שאלתי איפה נמצא טוהר המידות..."
 ואז נפל לי האסימון. איזו בושה... "טוהר המידות!"... גברת, אולי את מתכוונת ל"צוהר לטוהר???"
 מסתבר שהאשה הזאת הסתובבה כבר זמן מה ברכסים ולא מצאה את המקום והייתה על סף ייאוש, ובעצם היא שאלה האם אני יודע איפה זה...
 אנחת רווחה גדולה יצאה ממני. 'בואי גברת, סעי אחריי, אני אקח אותך עד לשם...'
 התחלתי לנסוע תוך כדי שאני מסתכל על בתי. מצחיק מה שקרה, אה?
 "אבא, בכלל לא הבנתי מה קרה..."
 אני אסביר לך מה קרה. הקב"ה בחודש אלול רוצה להראות לכן אדם במה הוא צריך להשתפר. במה הוא נרדם. "בן אדם מה לך נרדם..."
 "טוהר המידות!" - בסך הכל הקב"ה נתן לי 'קריאת השכמה'. זה הכל...

(גיליון 'משנתה של תורה')

באתי להתניע ולפתע חותכת אותי מכונית ועוצרת מטר לפני, בעודי מנסה להבין מה קורה. אני מבחין באשה בשנות ה-50 - 60 לחייה לא דתיה כלל, יוצאת מן האוטו במהירות והולכת הליכה מהירה לקראתי... מגיעה לצד חלוני ודופקת ובחזקה על השמשה. אני פותח בבהלה. מה קרה ריבוננו של עולם? מה עשיתי? אמרתי בליבי.
 האשה, תוך כדי התנשפות כבדה אומרת בתקיפות על סף ייאוש: "איפה טוהר המידות? איפה טוהר המידות?"!
 באותה שניה נהייתי לבן כסיד... אני מנסה להריץ בראש מה קרה? מה עשיתי? אולי חתכתי אותה קודם בכביש? לא זכור לי. והיא ממשיכה "איפה טוהר המידות, איפה טוהר המידות?"! ואני עוד שניה רוצה לבכות לא יודע מה לעשות.
 אני מסתכל על הילדים שלי, הם המומים... איך שאני אגיב עכשיו, איך שאני אתנהג, ייזכר להם לדורות! הם כאילו מחכים לראות מה אבא שלהם יעשה! בוא נראה אותו את הצדיק הזה... בהחלטה של מאית השנייה, סגרתי לה את החלון בפרצוף ונתתי גז! שתעזוב אותי בשקט... מה היא רוצה ממני! סתם, סתם... לא עשיתי את זה. אולי זה מה שרציתי לעשות.
 לקחתי אויר ואמרתי לה: גברת, ממש מחילה, אני ממש מצטער

סגולות וישועות

כל מיני 'סברות' חלפו בראשי. מסתמא הם לא מקפידים, וחוזן מזה אני הרי מחזיר את המגבת מיד, אז מה זה משנה איפה בדיוק השתמשתי בה? אבל בסופו של דבר הרגשתי שנכון יותר שלא להוציא את המגבת מתחומי המלון

לא עברו דקות ספורות וקיבלתי איתות ברור מהשמים: "נהגת נכון"

אני מתבונן היכן הוא שם את הכסף, ומתברר שיש ארון מיוחד למגבות. לקופה הצמודה אליו מכניסים שני שקלים, והדלת של הארון נפתחת אוטומטית לשכירת מגבת.
 הסברתי לו שהוא הכניס כסף במקום הלא מתאים, והוספתי: יש לך זכות לקחת מגבת.
 "אין לי צורך במגבת", הוא ענה, "אתה יכול לקחת את המגבת במקומי". הוא הוציא את המגבת ונתן לי אותה, מצא את הקופה הנכונה לתשלום על המקווה ונכנס פנימה.
 ראיתי בזה הארה משמים, שנהגתי נכון כשלא לקחתי את המגבת מהמלון. ממש פלא, איך שקיבלתי מיידית תשובה שמימית.

(גיליון 'השגחה פרטית')

התאכסנתי בבית מלון במרכז ירושלים. בבוקר הלכתי למקווה הממוקם באותו אזור, ולפני כן הסתפקתי אם לקחת מגבת מהמלון או לא. האם זהו גזל להוציא את המגבת משטח המלון? הרי סביר להניח שהם אינם מקפידים על כך, ואני הרי מתכוון להחזיר אותה מיד, ומה זה משנה איפה בדיוק השתמשתי בה? הרבה הוראות היתר עברו בראשי, אבל הרגשתי שנכון יותר שלא להוציא את המגבת מתחומי המלון. הלכתי למקווה בלי מגבת.
 בכניסה למקווה פגשתי יהודי מצרפת, והוא פנה אליי ושאל: "אתה יכול לעזור לי להיכנס?"
 מה הבעיה? שאלתי, והוא ענה: "שמתי כסף בקופה והשער לא נפתח".

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
 שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

לאחר לבטים רבים החליט מזכר הדירה לזותר על גביית הריביות והקנסות, כדי שלא להיכנס לחשש איסור ריבית. וראה זה פלא: באותו יום כששב לביתו הוא קיבל הודעה מפתיעה...

מעשה נפלא שסיפר הגאון רבי פנחס וינד שליט"א

שהכל נעשה לפי כללי היתר עיסקא כדת וכדין, הרי הוא גדר לעצמו שאינו משתמש לכתחילה בהיתר עיסקא אלא כשאין לו ברירה, ובפרט שלא ברור לו שהקונה הרוויח בתקופה זו רווחים מנכסיו בסכומים אלו, ואולי עדיף לוותר על הריביות והקנסות כדי שלא להיכשל בחשש איסור ריבית.

התייעץ המוכר עם הגר"פ שליט"א כדת מה לעשות, והרב השיב לו: צדקו דבריך שלפי ההסכם על הקונה לפצות אותך בסכום נכבד, ובפרט שהפסדת הרבה מאיחור זה, אולם דע לך, שהמציאות מוכיחה שהמוותר מממונו כדי שלא להיכנס לחשש איסור, לא הפסיד לעולם, אדרבה כולם מרוויחים ורואים בחוש את הבטחת התורה למען יברכך ה' אלוקיך בכל משלך ידך.

המוכר קיבל את הדברים, והחליט בדעתו שלא לגבות מהקונה שום סכום על האיחור, כדי שלא ליכנס לחשש איסור.

וראה זה פלא, באותו יום כשחזר המוכר לביתו, קיבל הודעה שהקרקע שקנה בצפון הארץ לפני כעשרים שנה - וכבר התיישב מלקבל עליה היתר בניה - הוכשרה לבנות בה בניני מגורים, והוא קרוי לאסיפה דחופה שתקיים בעוד כמה ימים כדי לאשר את תהליך הבניה. וכך ראה מיד את ברכת ה' בנס שנעשה לו עם הקרקע, שכבר מזה עידן ועדנים נתיישב הימנה, ומהשמים סיבבו שבאותו יום שוויתר לקונה בגלל חשש ריבית, הופשרה הקרקע לבניה וזכה ברווחים גבוהים מאוד. ואילו היה מבקש את הכסף מהקונה, אולי היה מצליח להוציא ממנו סכום קטן וכאן קיבל לידי סכום גדול פי כמה וכמה, וכהבטחת התורה שיצליח בכל נכסיו.

(באר הפרשה כי תצא תשע"ח)

הגאון רבי פנחס וינד שליט"א סיפר מעשה נפלא שאירע לאחרונה והוא היה עד לו, בו נתקיימו דברי חז"ל שהנזהר בהלכות ריבית נכסיו מתברכים ועולים.

יהודי בעל בעמיו מכר דירתו לקונה, וקבע עמו זמן גמר פירעון לאחר כמה חדשים. הכוונה הייתה שהקונה יקח הלוואה (משכנתא) מהבנק על הדירה ובה יגמור את תשלומי הדירה. הקונה היה אברך צעיר הדחוק בפרנסתו, וכדי לחסוך את התשלום שצריך לשלם ליועץ משכנתאות, החליט להוציא את המשכנתא בעצמו בלא היועץ. אלא שלא היה לאברך כל נסיון בדברים אלו, ולכן התאחרה מאוד קבלת הלוואה מהבנק, ורק לאחר שמונה או תשעה חדשים הצליח לקבלה וסיים את תשלומי הדירה.

והנה, בהסכם שנחתם בחוזה שבין הקונה והמוכר נקבע, שאם הקונה יאחר את תשלומיו בכמה חדשים יתחייב בזה לשלם קנסות וריביות, וכן היה נחשב כ'הפרת חוזה' מצד הקונה, וביד המוכר לבטל את כל החוזה והקניה.

כשגמר הקונה לשלם את כל הסכום, חכך המוכר בדעתו האם לתבוע מהקונה את הקנסות על איחור התשלום כפי שנקבע מתחילה בהסכם שביניהם. מצד אחד ריחם על הקונה שבקושי גומר את החודש, והרי הקנסות הללו עולים להון רב, ומאידיך, הרי הוא עצמו הפסיד מרובה' כשלא היו המעות בידו והוכרח לוותר על קניית דירה אחרת שעמדה על הפרק (ובכלל, הרגיש שהקונה איחר בתשלום כי ניצל את טוב ליבו שלא דחק בו להביא את הכסף, ורצה לפצות את עצמו עכ"פ בחלק מהסכום).

ועל הכל, חכך המוכר בדעתו, כי האף אמנם שהוסיפו בהסכם

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

היה זה באותו יום של הפגנות יוצאי אתיופיה. הרכב נתקע בפקק במשך 3 שעות, אבל מורה הנהיגה לא חשב פעמיים: "זו בעיה שלך", קבע בהחלטיות, "תן לי בבקשה 300 ש"ח"

"הקב"ה אוהב את הוותרנים"

הקשב לי, אמרתי לו, אל תעזוב אותי, זה ניסיון מהשמים, כי לעבור עכשיו מורה ולהתרגל אליו זה עוד סיפור ארוך. אם תשמע לי - בסוף תרוויח, תוותר על ה-150 שם הללו ותראה שלא תפסיד. אני יודע שכעת הרבה חושבים: 'איזה פראייר... אני הייתי טובע אותי, מוציא עליו שם רע', אבל אין ספק כי הדבר שבורא עולם רוצה יותר מהכל זה הוויתור והשלום. הוא שילם לו והמשיך הלאה.

והנה, ביום ראשון האחרון היה לו 'טסט'. הוא נסע בצורה רגילה, ופעם אחת הוא הבחין כי רכב אחד רוצה לצאת מהחניה ולהשתלב בכביש. ע"פ החוק, לנהג הנמצא כבר בכביש בנסיעה יש זכות קדימה, אבל הוא מטוב ליבו ורגישותו פנה לטסטר ושאל אותו: "האם אתה מרשה לי לוותר לו ולתת לו להיכנס?".

ה'טסטר' שלא היה איש רגוע ועדין במיוחד אמר לו: "אני לא מבין אנשים כמורך, אם תוותר לכל העולם - מתי תגיע לבית שלך? בכביש צריך להילחם". אך התלמיד שלי הסביר לו כי הוא לא יכול בלי לוותר, ותוך כדי סיפור לו כיצד ויתר על השיעור הכפול למורה נהיגה למרות שלא היה צריך לשלם, ואף ויתר למורה נהיגה על הדו"ח שקיבלו, ושילם זאת בעצמו, כי דרכו לוותר לכולם ולהישאר בשלום.

ה'טסטר' שומע ושותק. והנה, רגע לפני סיום הטסט, פונה הטסטר לתלמיד ואומר לו: "תשמע בחור יקר, היה לך הרבה טעויות בטסט הזה: לא הפעלת איתות כמה פעמים, לא הסתכלת היטב לצדדים, והערתי לך הרבה פעמים - כך שאיך שנהגת אין סיכוי שעברת. אבל אני חייב לומר לך שנדיר למצוא אנשים כמורך שמוותרים בשביל השני ועושים הכל בשביל השלום. לכן דע לך, כי לא היית צריך לעבור, לא בטסט הזה ואולי גם לא בטסטים הבאים, אך הוויתורים שלך מקסימים אותי ואני אוהב ויתורים ולכן אני מעביר אותך - שיהיה לך בהצלחה!".

התפעלתי מכך מאוד, לדעתי התלמיד שלי היה צריך לעבור אולי טסט שמיני, ובזכות הוויתור על הדו"ח ועל השיעור הכפול - הוא הוציא סכום קטן והרוויח סכום גדול, כי ה' אוהב ויתורים ואין אדם שמפסיד מהעברת המידות.

סיפר מגיד המישרים הרב חיים זאיד שליט"א, רבה של פרדס כץ: אחד מתלמידי למד שיעורי נהיגה. והנה לפני כמה שבועות הוא ביקש ממורה הנהיגה לערוך 'שיעור כפול'. היום מחיר של שיעור נהיגה הוא בערך 130 עד 150 ש"ח, כך שהשיעור הכפול הגיע למחיר של כ-300 ש"ח. הם החלו בשיעור הראשון, ולא עוברות כמה דקות מתחילת השיעור והנה הם מוצאים את עצמם בפקק גדול - מה מתברר?... היה זה אותו יום של הפגנות כבדות בכבישים כמחאה על הסערה שהיתה עם הבחור האתיופי, כך שהם נעמדו באותו מקום במשך 3 שעות!

מי הפסיד מכך? מורה הנהיגה או התלמיד? זו שאלה הלכתית, אך אותו מורה נהיגה לא חשב פעמיים וללא רחמים קבע: "זו בעיה שלך. זה היה הזמן שלך והוא התבזבז על ההפגנה, תן לי בבקשה 300 ש"ח".

התלמיד שלי, עדין וצדיק כולו, החל להתחנן: "אבל אני לא אשם, ההפגנה לא היתה באחריותי, ואתה יודע שבקושי יש לי כסף ואני חוסך בשביל זה". אך המורה בשלו: "תן את הכסף, או שלא ממשיכים יחד".

התלמיד שלי התקשר אליי להתייעץ. שמעתי את כל הסיפור ואמרתי לו: תראה, אינני יודע עם מי הצדק, אבל דבר אחד אני בטוח יודע, והוא - כי הכי טוב לוותר ולהעביר הלאה. יודע אני כמאה עדים כי הקב"ה אוהב את הוותרנים יותר מכולם, ואם תוותר פה - תרוויח בגדול במקום אחר.

הוא חזר למורה נהיגה ושילם מכל הלב. יומיים לאחר מכן הוא עשה עוד שיעור נהיגה. מורה הנהיגה היה עסוק בפלאפון ולא הסתכל על הכביש. בינתיים, התלמיד שלי לא שם לב ונכנס לתוך רחוב 'אין כניסה'. מיד עצר אותם שוטר: "עבירת תנועה - דו"ח 150 ש"ח". ע"פ חוקי התנועה, במצב שכזה מי שאחראי על התלמיד הוא אך ורק המורה, הנועד לבדוק שהתלמיד לא עושה טעות, ולכן הוא זה שצריך לשלם את הדו"ח. אלא, שהמורה לא חשב פעמיים ואמר לתלמיד: "תשלם בבקשה את הדו"ח". התלמיד שלי היה בהלם, שהרי זו אשמת המורה, אך הוא לא ויתר שוב. עצוב וזועם התקשר אליי ושאל אותי האם לא לשלם לו ולעבור למורה אחר.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? [שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)

כתובות דף סד

כמה דקות יש ביום הכפורים לאיזה השבון הן מכוונות?

מזון שתי סעודות לכל אחד ואחד

בשנה [4 דקות ביום כפול 364 ימים]. וביממה של יום כיפור יש 1440 דקות [24 כפול 60].
הוסף להם את תוספת יום הכפורים שלדעת הטור היא כדי הלוח שני שלישי מיל, וכיון שלדעת הרמב"ם הלוח מיל הוא 24 דקות, הרי ששני שלישי מיל הן 16 דקות, וביחד כל יום הכיפורים הוא בדיוק כזמן אכילת האדם בכל ימות השנה - 1456 רגעים!
[גליון תורת הקריה - הגאון מאוסטרובצה]

מניעת האכילה ביום הכפורים כציווי התורה וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם (כג, לב) מסוגלת לכפר על האכילות הפגומות של האדם שבכל השנה.
ונראה שהדבר מדוקדק עד דק:
ה'חתם סופר' כותב שאכילת סעודה אחת של אדם היא ב' רגעים 2 דקות, ובגמ' (כתובות סד): מבואר שאדם אוכל שתי סעודות ביום. ומאחר וימות השנה הן שס"ד [לבד מיו"כ שנאסרה בו אכילה מדאורייתא], הרי שאדם עוסק באכילה 1456 דקות

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

ואמר הגר"א אז, שאם היה מלשין - היה צריך לבוא בגלגול של כלב נובח ולא היה מועיל לו להצילו לא תורתו ולא מצוותיו!

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

אך גם בימינו ניתן חלילה להיכשל בה [והדוגמאות לכך רבות בסביבתנו הקרובה והיומיומית: נהג אוטובוס שאינו יהודי, קבלן או פועל בנין שאינם יהודים, וכדו'].
'דרשו' מביאים על כך מדברי החפץ חיים במקום אחר, הכותב על כך דברים מבהילים - "שעווננו גדול מנשוא, ודינו שווה לאפיקורס וכופר בתורה ובתחיית המתים, שגהינום כלה והם אינם כלים, ועבור זה יבוא בגלגול בכלב נובח".
ומעשה נורא מביא שם החפץ חיים מהגר"א זי"ע, שפעם נסע עם עגלון יהודי, וסטה הסוס לתוך שדה של נכרי, ובא הנכרי להכות את הגר"א - ונמנע הגר"א מלומר לו שלא הוא הגורם אלא העגלון, משום שבכך יהיה מלשין על העגלון היהודי בפני הנכרי - שהרי מדין תורה אין היהודי חייב לשלם, וגם אם כן, אין מגיעה לו הכאה. ואמר הגר"א אז, שאם היה מלשין - צריך היה לבוא בגלגול של כלב נובח, ולא היה מועיל לו להצילו לא תורתו ולא מצוותיו!

האם יש חילוק בין רכילות על ישראל באוזני ישראל, ובין רכילות על ישראל באוזני נכרי? - כותב החפץ חיים (הלכות רכילות כלל ז סעיף ד) כי לא זו בלבד שאין חילוק, אלא שפעמים רבות רכילות על יהודי באוזני גוי חמורה יותר! כיוון שעל ידה יכול להיגרם לישראל היזק וצער.
וכותב עוד ה'חפץ חיים': "ויש אנשים שנכשלים בזה עד מאוד, שמטילים מום בפני נכרי בסחורות שמכר לו ישראל או במלאכה שעשה לו, וכל כהאי גוונא, ובזה מצוי שגורם לו היזק וצער, וכמה פעמים יורד ממש לחייו על ידי זה".
נראה כי גם בימינו, למרות שאיננו חיים בין הגויים, דרושה זהירות מיוחדת בעניין זה. אפשרויות המסחר הגלובלי כה רחבות וזמינות, וגם בארץ עצמה לא נדירים כל כך יחסי מסחר בין יהודים לשאינם יהודים.
ומכאן עובר ה'חפץ חיים' לאיסור החמור של הלשנה על יהודי בפני נכרי - מציאות שגם היא היתה שכיחה יותר בתקופתו,

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

איזו 'ברכה אחרונה' מברכים לאחר השינה בבוקר?

מהתורה, שהיא חלק ממצות לימוד התורה; וכשם שמאכל טעון ברכה ראשונה וברכה אחרונה, כך גם לימוד התורה, דהיינו, שברכת 'לעסוק בדברי תורה', משמשת כברכה אחרונה על הלימוד ביום האתמול, שחיובו נמשך עד לתחילת שנת הלילה, וברכת 'אשר בחר בנו', משמשת כברכה ראשונה על הלימוד של היום.

[ביאורים ומוספים דרשו מז, 2 ו-8]

בכל בוקר, מברכים שתי ברכות התורה: ברכת "לעסוק בדברי תורה... והערב נא..." - שהיא ברכת המצוה, כדרך שמברכים על מצוות אחרות לפני קיומן; וברכת 'אשר בחר בנו' - שהיא ברכת שבח והודאה להשי"ת על שבחר בנו מכל העמים ונתן לנו את התורה שהיא 'כלי חמדתו'.

ויש שכתב, ששתי ברכות אלו הן גם 'ברכות הנהנין' על ההנאה

ברכת התורה - מדאורייתא או מדרבנן?

שיש בו קריאת התורה, ישתדל לעלות לתורה, ואזי נפטר בברכת 'אשר בחר בנו' שמברך לפני הקריאה. ואם כבר התפלל שחרית - לכל הדעות לא יברך בעצמו את ברכות התורה, כיון שיתכן שיצא ידי חובתו בברכת "אהבה רבה", ('אהבת עולם' - לנוסח ספרד).

[משנ"ב מז, א; ביאורים ומוספים דרשו, 1]

לדעת ראשונים רבים, חובת ברכת התורה היא מדאורייתא. ולכן, המסופק אם בירך - חייב לברך, שהרי ספקא דאורייתא לחומרא, אך מספק לא יברך 'לעסוק בדברי תורה' ו'והערב נא', אלא את ברכת 'אשר בחר בנו' בלבד, כיון שמדאורייתא יוצאים ידי חובה בברכה אחת בלבד.

ברם, יש אומרים, שחובת ברכת התורה היא רק מדרבנן, ולכן, במקרה של ספק, לכתחילה יש לשמוע את הברכה מאחר. וביום

איזה לימוד אסור לפני ברכת התורה?

לימוד, אינו נחשב ללימוד, ומותר ללא ברכה. וכמו כן, אין לכתוב דברי תורה לפני ברכת התורה, אך אין לברך ברכת התורה על הכתיבה בפני עצמה, אלא יש ללמוד בדיבור מיד לאחר ברכת התורה, לפני הכתיבה, כדי שהברכה תחול על לימוד זה תחילה.

[שו"ע מז, ב-ג, ומשנ"ב ד; ביאורים ומוספים דרשו, 9]

אסור ללמוד בדיבור לפני ברכת התורה. וכל לימוד אסור: מקרא, משנה, גמרא, הלכות ומדרשים. ויש שהסתפק אם דברי תורה שאינם עוסקים בהלכות - ספרי קבלה, אגדה ומוסר - נכללים באיסור זה; ויש שכתב, שהם נכללים באיסור זה.

ויש שכתב, שאף לימוד ספר דקדוק הנצרך ללימוד התורה, ונכתב על ידי ירא ה' - נחשב ללימוד תורה, וחובה לברך לפניו. אולם, שימוש בלשונות התורה כמליצה בעלמא, שלא לשם

* אין לומר פסוקי מקרא לפני ברכת התורה, אף בדרך של תפילה ותחנונים. ולכן, יש לברך ברכת התורה לפני אמירת הסליחות, שמשולבים בהן פסוקים, או פסוקי 'מה טובו', וכיוצא בהם.
* מנהג בישראל מימי קדם, לומר לאחר ברכות השחר את ברכת "לעולם יהא אדם", שמקורה במדרש, ב'תנא דבי אליהו'. ונחלקו הפוסקים, ראשונים ואחרונים, אם יש לחתום ברכה זו בשם ה'.
* לדעת השולחן ערוך והרמ"א, אם הציבור מתפלל לאחר 'סוף זמן קריאת שמע', אך ברכות קריאת שמע והתפילה נאמרות בזמנן - לפני 'סוף זמן תפילה' - יש לקרוא קריאת שמע ביחידות לפני התפילה, ולהתפלל אחר כך עם הציבור.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מהו הגודל הנדרש לכתיבת האות 'ד' במילה "אחד"?

לגודל הכתב שבו נכתבות שאר האותיות בפרשה. וכן המנהג. ויש שכתבו, על פי הזוהר הקדוש, שיש למקם את האות ד' באופן שתחתית גג האות תהיה בקו מקביל לתחתית גג האותיות האחרות שלצידה. ובדיעבד, אם נכתבה האות ד' בגודל הרגיל - אין זה פוסל.

[משנ"ב לב, א; ביאורים ומוספים דרשו, 1]

על פי מסורת הכתיבה של ספרי תורה, תפילין ומזוזות, האות ד' במילה "אחד" שבפסוק "שמע ישראל...", נכתבת בהגדלה יחסית לשאר האותיות.

ועל פי כתבי האריז"ל, הגודל הנדרש הוא כגודלן של ארבע אותיות ד' קטנות; וכתבו הפוסקים, שאין בכך שיעור מדויק, מאחר וניתן לכתוב אותיות ד' קטנות עד מאוד, ולכן, למעשה, שיעור ההגדלה הוא - שהאות תהיה גדולה משמעותית ביחס

הלוח היומי

י"ב אלול | רבי שמעון ב"ר אשר (הרא"ש) זצ"ל, נפטר במגיפה בטולידו

יארצייט:

ק"ב: רבי שמעון ב"ר אשר (הרא"ש) זצ"ל, נפטר במגיפה בטולידו.
תקפ"ז: רבי שמחה בונים ב"ר צבי הירש בונהרט זצ"ל, מפשיסחא, בעל קול שמחה, קול מבשר ומדרש שמחה.
תקפ"ח: רבי משה אליקים בריעה ב"ר ישראל (המגיד) הופשטיין זצ"ל, האדמו"ר מקו'ניץ, בעל באר משה, תפילה למושה, דעת משה ועוד רבים.

תקצ"ט: רבי חיים ב"ר יצחק אייזיק אורבאך זצ"ל, רבה של לונטשיץ בעל דברי משפט.
תרכ"ה: רבי אלעזר ב"ר צבי אלימלך (הבני יששכר) שפירא זצ"ל, האדמו"ר מלנצהוט, בעל יודעי בינה.
תרמ"ג: רבי שלום משה ב"ר חיים אברהם חי-גאגין זצ"ל, ר"י המקובלים בית א-ל ובעל שמח נפש, ישמח לב, ישמח משה ועוד.
תרמ"ה: רבי זאב נחום ב"ר אהרון בורנשטיין זצ"ל, רבה של ביאלא-פודולסק ובעל אגודת אזוב.
תרס"ז: רבי יהושע צבי הירש מיכל ב"ר יעקב קופל שפירא זצ"ל, מ-ם, בעל ציץ הקודש.
תש"ב: רבי אברהם מנחם נחום ב"ר משה יהודה לייב טברסקי הי"ד, מחעלם.
תשכ"ח: רבי מנחם ב"ר יעקב מנשה זצ"ל, בעל אהבת חיים.
תשכ"ט: רבי נחום ב"ר אפרים לסמן זצ"ל, ר"י תפרח.

האם באלול צריך להיות עצובים?

כתב ה"נועם אלימלך": אם יאמר האדם, איך אוכל לשמוח, כיון שהרבתי לפשוע? לזה אמרה תורה שלמרות כן יעשה תשובה בשמחה ויתחזק עצמו לומר, הרי אני כאילו נולדתי היום ולא אשוב עוד לכסלה, ולא בעצבות, שמעורר דינים על עצמו, כי אם בבטחון גדול, ככתוב 'ומודה ועוזב ירוחם'.

(נועם אלימלך - במדבר ד"ה או יאמר וידבר)

נשתדל בימי התשובה לא להכנס לעצבות, ורק בזמן הוידוי והחרטה נצטער על המעשים המקולקלים, ואחר כך נשמוח על הזכות להתקרב להשי"ת

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

ככה מתחילים יום טוב במיוחד

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il